

Kauhea ja merkillinen

Uni,

joka näytettiin

yhdeksän vuotiaalle tyttärelle

Kautalammin pitäjässä

Silda Karolina Utriaiselle.

Tule Jesuksen tykö rautouksessa.

Tampereen
kaupunginkirjasto

Ruostantanut:

Erland Hilden.

1.425. A 2d

30: -

Tampereella,

Kirjapaino Suomi 1888.

Arvo H. Nurmen
Tampere - Kirjasto

Ei Hult.

Näky.

Dlessiani yhdeksän vuotiaana alkoi Jumala ennät-
tävän armonsa kautta minussa työtä tekemään
ja sai vihdoin sen tunnon, että olin jo kasteeni-liiton
rikkonut ja ylitsikäynyt Jumalan wanhurskaan ja py-
hän lain. Ja koska Jumala uhkaa lakinsa rikkojia
wanhurskaan wihansa ijankaikkijella rangaistuksella,
niin saattoi se minussa surkian lewottomuuden. Ju-
malan wihan tuomio pauhasi raskaana omalla tun-
nollani, enkä tiennyt silloin, jos auttajaa misään
löytyisi, joka woisi lepyttää Isän wihan, tästä seu-
rasi surkia huuto ja alinomainen walitus. Ihmi-
set tahtoivat kyllä lohduuttaa minua, osoittamalla Kris-
tuksen tykö, jonka kautta Isän wiha on lepytetty. Tä-
hän en minä hirtvennyt silloin luottaa, sillä se näytti
kokonaan mahdottomalta sellaisena omistaa Jumalan
armo.

Noin kului sitten kaksi wiikkoa tässä samomatto-
man surkiasja tilasja, saamatta unta ja wähintäkään
lohdutusta, jolloin tyhneleet oli paras rawintoni. Wih-
doin wäshin minä ja nukuin tuntemattomaan uneen,
jota kesti aamusta iltaan asti. Tästä unessa jou-
duin minä yhdelle tuntemattomalle paikalle, jossa oli

Esilause.

Nakas lukija! Tässä lasketaan sinun käteesi merkillinen näky, joka yhdeksän vuotiaalle tyttärelle näytettiin Nautilammin pitäjässä. Tämä näky on merkillinen sentähden, kuin Jumala niin heikon välitappaleen kuin yhdeksän vuotiaan lapsen kautta tahtoo muistuttaa ja herättä ihmisiä aivanansa walwomaan ja elämään tulevaisen elämän etua. Sentähden lasketaan tämä nyt painettuna saarnaamaan Suomen kansalle, sinä toivossa, että se edes jonkun piston saisi suruttomain sydämiin, että he kääntyisi ja parannuksen tekisi. Vieläpä on tämä sängen terveellinen heikoille ja uneliaille kristityilleki kehoittamaan heitä walwowaisuuteen ja ahkeruuteen elämän tien matkalla.

kaffi tietä: toinen kutsuttiin „elämän tieksi“ ja toinen
 „kuoleman tieksi.“ Elämän tie kulki vasta-maata päin
 ja oli hyvin ahdas, täytetty syvillä haudoilla, pau-
 loilla ja werkoilla, werta janooiwaisilla pedoilla, myr-
 kullisilla kärmeillä, jotka kaikki wäijyit niitten wahin-
 na jotka waelsiwat elämän tietä. Se oli myös oh-
 kaffeilla ja orjantappuroilla täytetty, usein myös pi-
 ritetty murheen pilwiltä. Tien suussa oli ahdas
 portti, joka kutsuttiin „Emanuel,“ ja sen portin kautta
 oiti matkustawaisten tulla tielle, jota heidän tuli sit-
 ten käydä jota-aseilla ja lampuilla warustettuina.
 Mutta niillä, jotka tulivat tielle ahtaan portin si-
 mutse, ei ollut jota aseita eikä lamppeja, jonka tähden
 eivät woineet wälttää niitä monia waaroja, waan
 joutuivat petoin teuraaksi, murhattiin kärmeiltä ja
 saivat surkian lopun, kuoleman ja haawat.

Toisen tien näjin minä olewan myötäjien ja le-
 wiän, suloisien lihan mielelle. Tällä tiellä kulki pal-
 jon kansaa iloten ja hypäten. Siwätkä nämät sotiat
 Matamin lapset nähneet sitä palawata pätsiä, joka
 paloi tämän tien alla, sillä se oli peitetty kummalla
 kalwolla, ettei matkamiehet näkisi sitä waaraa. Ja
 koska he joutuivat keskelle pätsin kohta, putosiwat
 he sinne, josta kuului itku ja surkia huuto, perfeleen
 tauheea kiljuminen ja kärmetten juhina. Tässä hän-
 mästyin minä, seisahduin ja wapisin. Silloin kuulin
 takanani hiljaisen ja suloisien äänen, joka sanoi: Tul-
 laa tänne kaikki kuin työtä teette ja olette raskaute-
 tut, minä tahdon teitä wirwoittaa.“ Minä käännyn

katsomaan sitä ääntä joka niin sanomattoman suloiselta tuntui, että olisi luullut kallonkin murtuvan. Minä läksin tulkemaan sitä ääntä kohti ja niin tulin sille ahtaalle portille. Portti oli kiini, mutta minä rupefin kolkuttamaan sen päälle, waan en kuullut vastausta. Minä kolkutin aina uudestaan siihen asti, että wihdoin awattiin portti. Sisälle päästyäni näjin minä Emanuelin täynnänsä armoa ja totuutta, joka minun alasti riisui omista kerjeläis-ryhystämäni ja puki minun uusiin waatteisiin, antoi vielä lampun ja sotaaseet. sitten läksin hänen neuwonja mukaan fiiruusti käymään, saamaan niitä tawarvoja, jotka minulle luvattiin. Näin tulin minä yht'äkkiä semmoiselle paikalle jossa oli suo. Tämän suon yhdellä puolen oli järwi, joka paloi tulesta ja tulikiwestä; toisella puolen taas oli jyrkkä ja korkia wuori, jonka ylitse näytti olewan mahdoton päästä. Tuo järwi oli se sama jonka näjin latwialla tiellä, johonka sen tien matkustajat putosivat. Ja nyt näjin minä ne onnettomat sielut siellä piinan sijassa, jotka näyttiwät hirmuisilta. He korvennettiin hirmuisesti helwetin liekeissä. Minä näjin siellä huorintekiät makaawan tulisten hiilten päällä, kiehuwilla rauta-kahleilla sidottuina matoin ja kärmetten keskellä. Minä näjin juomarein ja syömärein, kuinka he siellä makasivat kauhean tulen liekin keskellä ja täytyi nieltä tulta ja tulikiwen liekkiä ja puristaa tulesta kiehuwata pikaria korwentuneilla käsillänsä; heidän suustansa kiehui kauhean tulen liekki ja he huusiwat surkiasti, että jos jo-

kukaan löytyisi, joka voisi yhden ainoankaan ivesi-pisaran antaa, joka jäähdyttäisi helvetin tuskassa tuumentunutta kieltä. Väliin huusivat he: „minä janoon!“ ja tärisivät. Minä näjin tanssaajat ja turhuuden juoksijat, kuinka perkeleet heitä ajoivat ympäri tulisesä järvesä, niin että heidän täytyi tiukkua weristä hiheä. He huusivat surkiasti siinä waiwassa ja sanoivat: „eikö kukaan voi armahtaa minun pääsleni, woi! — woi! — Jos saisin takaisin yhden ainoan armo-hetken, jos saisin yhtenkään hengenwedon sitä kallista aikaa, niin totta käyttäisin sen paremmin! Woi! woi! että niin halpana pidin armon ajan.“ Näin he huusivat, waan turhaa oli heidän huutonsa. Näjin waan suuren joukon perkeleitä, jotka aina toivat uusia onnettomia sieluja tulisilla rauta-witsoilla yllättivät kärmeitä puremaan niitä. Näjin hempeitä, koreita ja ylpeitä kunnian pyhittäjiä ja pettäjiä, kuinka he siellä saivat kauheata pilkkaa ja häwäistystä kärkeä, perkeleet pitivät heitä astin-lautanansa. Warkaat pettäjät, jotka lähimmäisensä omaisuutta olivat itselleen anastaneet, saivat kanta nyt sylissään tulisia ja purewia kärmeitä. Minä näjin murhaajain ja wainoojain siellä murhattawan pahoilta heugiltä ijanlaitteisessa Jumalan wanhurstaan wihan tulesä. Minä näjin kiroilijat, kielilaffarit, panetteliat ja walapattojat, kuinka kauhiasti helvetin tulesta korwennettu kieli heidän suussansa tärisi ja hampaat olivat sulaneet kielen kuumudesta.

Näitä katsoesani hämmästyin minä kauhiasti,

kuin en tiellä tiennyt mihin minä mahtanen päästä. Allani oli wetelä suo ja jota enempi aina seisoin, sitä syvenemmälle wajosin ja olisin viimein kokonansa hukunut, jos ei olisi ollut jotakin keinoa, johonka nojasin. Minun tyköni tuli yksi mies, joka sanoi: „Miksi olet niin surkialla mielellä?” Tähän vastasin: „siksi kuin minä hukun tähän suohon, eikä ole sitä, joka minua auttaisi.” Sitten kysyin minä siltä mieheltä, jos hän tittäisi mihin minun paeta pitää, sillä minä en näe kuin yhdellä puolen saugen korskian wuoren, jonka yli ei nosta woi ja toisella puolen palawan järwen. Mies ojotti minua yhtä liekkiä kofti ja sanoi: „etkö näe tuota kaitaista tietä kulkewan liekin läpitse; sitä tähtyy sinun käydä, jos mieli paeta tulewaista wihaa.” Vielä sanoi hän: „Miksi olet niin hämmästyntynyt ja miksi rupeisit epäilemään, sen tähden olet sinä pudonut suohon. Miksi et seurannut sitä neuwoa, jonka tien päässä kuulit, waan uskoit enemmän omaa järkeäsi kuin armon-tunnon todistusta ja sitä iankaikkista totuuden sanaa? Järki näytti sinulle mahdolltomalta memmä tuon liekin läpitse, etkä asettanut Jumalan armollisuutta hymärkyksesi silmäin eteen, waan luulit hänen armonsa jo puuttuwan.”

Sitten katsoin minä wuoreen päin pelwolla ja nähtyä sen julmuuden hymäräsin minä, ettei ollut muuta keinoa, kuin seurata miehen neuwoa. Tällä wuorella tahdottiin merkitä Jumalan lakia. Niinkuin se näytti mahdolltomalta nousta tämän wuoren päälle, niin on myös mahdolloin lain töitten kautta

tuaaksi tulla, sillä laki on hengellinen ja vaatii täyttä kuuliaisuutta, mutta me olemme lihalliset, jonka tähden laki ei voi tuoda rauhaa omalle tunnolle; se saattaa waan kirouksen ja tuomion. Ainoastaan Kristuksessa saadaan rauha, joka on pysyväinen.

Wuoren runnassa näjin minä myös kirjoituksen: „kirottu olkoon jokainen, joka ei lain sanoja täytä, että hän niitten jälkeen tekisi.“ Sitten käski mies minun käymään; ja koska minä katsoin liekin päälle, joka edessäni oli, wapisin minä vieläkin enkä nähnyt, sillä filmäni oli huijenneet, jonka tähden minä putosin uudestaan suohon. Sitte mies tuli uudestaan minun tyköni ja sanoi: „miksi sinä pelkäät! luuletko Kristuksen kuolleeksi, että helvetin kita saa sinut elävänä niellä?“ Hän autti minun jälleen ylös suosta ja käski minun ottaa askeleistani waarin; mutta kuin näytti mahdottomalta oimintoimin waelttaa, tartuin minä häneen kiinni ja pidin niin kauvan, että hän otti minun käsiwarrelleen ja sillei nojata, kuten ainafin lapsen, rintansa vasten ja koko painollani heittäytyä käsiwarrellensa. Runnassansa näjin minä olevan haawan, joka oli vielä auki, josta hän sanoi minulle: „tämän olen saanut sinun tähtesi, ryöstäjäni sinua perkeleen kynsistä.“ Hän kantoi sitten minua sitä kaitaista tietä, joka näytti niin kaitaiselta kuin lanka ja se oli palawan liekin päällä ja liekki löi ympäri langan. Kun minä ihmettelin, miksi ei tämä lanka pala; sanoi hän minulle: „se on werestä terran tuoreeksi tehty, jonka tähden se ei voi katketa.“

Tämä tuli kutsuttiin uskon tuleksi. Minä katsoin taas suolle päin ja näjin kuinka moni wajosi siihen, kuin eivät pysyneet sillä kaitalla tiellä. Suosja saastutin minäkin ne walkiat waatteet, jotka tien allupäässä sain; mutta käytyäni tämän liefin läpitse, kirkastui minun pufuni jälleen; jaska merkitsee sitä, että sydän ja sielu kirkastetaan elävällä armon tunnolla niin paljon kuin hän kykenee uskossa korjaamaan weren pisaroita. Tämän jälkeen ilmestyin minä semmoiselle paikalle, jossa oli korkea-aruinen tuomio-istuin ja näkyi myös sanomattoman suuri ja ihana kaupunki, ja toisaalta päin näkyi sama tulinen järwi, josta jo on puhuttu. Sitten näin minä kaupunkista tulewan saman miehen, joka minua tiellä kuljetti, juuressa loistossa ja kunniasssa, monen tuhannen kiiltäväisen enkelin kanssa, ja Hän istui tuomio-istuimelle. Kun sitten yksi enkeli puhalsi juureen pasunaan, näjin minä kaimista paikoin kokoon-tulewan äärettömän kansan paljouden istuimen ympärille. Nyt täytyi kaikkein nosta ylös misjä ifinä he maanneet oliwat. Silloin kului kansan seasta surkia ulina ja pauhina. Maa tärisi, taitwaan woimattin wapisiwat. Jumalattomat partuiwat surkiasti ja kauhistuiwat, kuin heidän täytyi astua wanhurskaan Jumalan kaswoin eteen. He koittiwat etsiä piilo-paikkaa, jossa he olisiwat woineet lymytä wanhurskaan kaswoja; mutta maa ei woinut heitä potweensa kätkeä; ei merikään woinut heitä peittää. Sitten näin minä eroitettawan heitä kahteen joukkoon; toiset oifialle ja toiset wasemmalle puolelle.

Siinä täytyi erota puolison puolisoista, lapsen vanhemmistaan ja vanhempain lapsistaan. Minä näjin kuinka hartaasti jumalatoiminnan rukoukset edes sen vertaa armoa, että hän olisi saanut viimeisen kerran mennä jumalisen lapsensa kaulaan, mutta ei hänen sallittu sitäkään enään tehdä. Samoin rukoukset jumalatoiminnan lapsi, että olisi saanut edes kerran wiellä sykeillä jumalista vanhinta, vaan se oli turhaa. Heille sanottiin: „te olette maailmassa ylönkatsojat ja pilkanneet vanhurskaita; nyt täytyy teidän itsenne tulla pilkatuiksi ja ylönkatsoetuiksi.“

Sitten näjin minä kuinka niitten, jotka vasemmalla puolella olivat, tähtyivät itkein ja parhain seurata pahoja henkiä, jotka heitä hirmuisilla witsioilla ajoivat edellensä helwettiin. Mutta ne jotka oikealla puolella olivat saivat mennä suuren loistawaisen enkelein joukon seurassa sijalle taivaan kaupunkiin. Mutta minä en saanut kumpakaan tuomiota, vaan sain seurata heidän jälessään katsomaan sitä kaupunkia siellä näjin minä vanhurskusten kunnian, kuinka he olivat kirkkaat ihanaat ja loistawat; heidän äänensäki oli niin sanomattoman suloinen, jota en woi mihinkään verrata. Sillä he lauloivat enkelein kanssa suloisia lauluja. Ja itse tämä kaupunki oli niin sanomattoman ihana, ettei minun ajatukseni sitä kuvata woi. Ei siellä kuulunut enään walitus-wirsiä, murheitä eikä kyyneleitä, vaan he wijaftivat lakkaamatta ijaista ylistystä.

Tästä ihanuudesta huiteni minun silmäni ja häm-

mästyksestä kaaduin minä maahan. Silloin Karitsa, itse Rinnian Kuningas, tuli minun tyköni ja sanoi: „älä pelkää, pieni ystäväni!“ Sitten antoi hän minulle kirjan, joka oli kirjoitettu kultafilla puustaveilla ja käski minun vielä vähäksi aikaa mennä maan päälle saarnaamaan rauhan ewankeliumia, — ja silloin minä myös heräsin. —

Zälkimaine.

Sinä jonka käsiin nämät lehdet ovat joutuneet, millä mielellä näitä olet lufennut? Hjattele kuitenkinn missä tilassa olet sinä sielusi suhteen, oletko waeltamassa sillä kaitalla tiellä Herramme Jesuksen armon ja rakkauten tuntemisessa. Jos et ole niin seisahda jo ajattelemaan, kuinka rakkaudesta palawa on Herran Jesuksen sydän kaikkia langenneita Natamin lapsia kohtaan; sillä ei hänen rakkautensa sitä sallii, että yksikään sielu kadotukseen joutuisi, waan että hän kääntyi ja parannuksen tekisi.

Eule Jesuksen tykö rukouksessa.

Sinä voit puhua Jesuksen kanssa, waikka et woi Häntä nähdä. Sinä voit rukoilla. Jumala sallii meidän rukoilla, jopa käskeekin sitä tehdä. **Suunda minua awuksi hädässä! Walwokaat ja rukoilkaat! Rukoilkaat lakkaamatta!** Janoo Jumalan sana. Mitä sanomaton onni tämä onkaan kun saat puhua Jumalan kanssa! Rukoukseen ei waadita kauniita, somia lauseita. Yksinkertaisimmatkin sanat ovat rukousta, kun ne ilmoittawat sydämmesi halun saada Jumalan armollista apua. Niin, tämä halajaminenkin on jo rukous, waikk'ei sitä sanoillakaan lausuttai. Ei sinun tarwitse lykätä rukoilemista siksi, kunnes tulet kirkkoon; saat rukoilla missä tahansa. Jeesus on aina altis kuuntelemaan syntiswaiwaisten rukouksia; ei koskaan jää yksikään kuulematta. Hänen korwansa ovat aina awoinna. Keisarien ja ruhtinaitten puheille on waikeata päästä; ainoastaan muutamissa erityisissä tilaisuuksissa, ja silloinkin wain harwille ihmisille, on sallittu päästä heidän tykönsä. Mutta kaikki pääsivät Jesuksen puheille ja saawat tulla koska tahansa, olkoot kuinka köyhä ja ylönlatsaita hywänsä. Mitä ikinä tarwitset; anteeksi antamusta, uutta sydändä, uskoa, pyhitystä, lohduitusta; rukoile sitä! Ett ole turhaan rukoilewa. Saat olla wakuutettu, että sellaiset ruko-

ukset kuullaan. Kaikki asiaa Jumala ei ei voi tehdä. Hän ei voi tehdä syntiä, eikä hän voi olla waiwaisen syntisen rukousta kuulemata, sillä Hän on luwanut sitä kuulla. Rukoilkaat ja teille annetaan, sanoo Jeesus, ja Hän, joka on itse totuus, ei voi walehdella. Ole siis rohkea rukoilemaan. Kuinka syntinen ja wiheliäinen lienetkin, et kumminkaan ole niin huono, ett'ett saisi rukoilla. Rukoile, waitt'et woisikaan muuta rukousta lausua kuin tämän: „Herra, pelasta minut, minä hufun!“ Rukoile taukoomatta. Ha'e joku paikka, jossa voit olla yksin. **Roskas rukoilet, niin mene kammioosi ja sulje ovesi ja rukoile Isääsi salaisuudessa.**

Rouhe ylös aamulla, enmentuin päitwän työ on alkawa, jotta sinulla olisi aikaa rukoilla. Awa sydämesi Jumalalle. Sano Hänelle kuinka syntinen, kurja ja onneton sinä olet. Tunnuista syntisi ja ano armoa. Lue raamattua ja rukoile Jumalalta sitä pyhyyttä, jota siellä käsketään. Sano: „oi Herra, minä olen taitamaton, opeta minua: sydämeni on kova, mu- ferra se. Auta minua pyhän Henkesi kautta kääntymään ja tulemaan Jeesuksen tykö, uskomaan Häneen, rakastamaan ja tottelemaan Häntä. Pelasta minut synnistä ja walmista minua taivasta warten.“ Rosta päitwän kulussa sydämesi usein Jumalan tykö, tärkeimpiäkin askareitasi toimittaesjasi; rukoile lakkaamatta. Jos alussa näyttääkin siltä, kuin Jumala ei antaisikaan mitä rukoilet, niin rukoile aina yhä edelleen. Rukoilewa sielu ei voi kadotukseen joutua; sillä hu-

tofi: „armahda minua, syntistä“ tuo Herran Jeesuk-
 sen avuksesi.

Ei ole taitvaassa, maan päällä
 Jeesuksen vertaist, ostavaa;
 Sieluumme yllä on Hän täällä,
 O Jeesu, Bapahtajam' rakas!
 Sun ylistykses soikoon kauas.

Myös mua Jeesus rakastanut
 On täällä kuolon alhossa.
 Werelläns' on Hän pelastanut
 Sieluni pirun pauloista.
 O Jeesu Bapahtajam' rakas!
 Sun ylistykses soikoon kauas.

Oi jospa synnin orjat Herran
 Malttaisi täällä mielensä,
 He pian kyllä luoksi Herran
 Pois kääntyisivät teiltänsä:
 Pois maailmasta luopuisivat,
 Jeesuksen seuraan suostuisivat.

Oi tilaa autuaallisinta,
 Jeesuksen olla turvissa!

On murheessakin ihaninta
Usua Herran rauhasa!
Suloist' on Jesukseen ain' luottaa,
Hän surunkin iloksi muuttaa.

Täsi' omppi paras lähde elon,
Kun juoksewa on ijäten,
Se saattaa meille onnen, ilon,
Autuuden ijankaikkisen.
Suloist' on surut kaitt' unhottaa
Ja Jesukseen ain' wahvast' luottaa!

Siis tahdon, Jeesus, omas olla
Glosa, kuolemassakin.
Suo sydämmeni henkes tulla
Ja sytyttää se liekkihin,
Niin sielun' kieli totisesti
Ylistää sua ikuisesti.

Arvo H. Nurmen
Tampere - Kirjasto

Sinta 25 penniä.